STANDPUNT

YVES DESMET
Hoofdredacteur
@yvesd

Hoezo crisis?

Nooit eerder hebben we met ons allen zo veel onze betaal- en kredietkaarten gebruikt als afgelopen weekeinde. Zaterdag alleen waren er al een imponerende 5.499.709 elektronische betalingen, dik 200.000 meer dan vorig jaar. Op de piekmomenten werden meer dan 11.000 betalingen per minuut genoteerd. Dat heeft voor een stuk te maken met het steeds meer ingeburgerd geraken van het elektronische betalingsverkeer, waarbij ook steeds meer kleinere bedragen met de kaart worden betaald.

Maar het record aan kerstinkopen geeft toch ook aan dat we in deze feestdagen niet meteen de vinger op de knip hebben gehouden.

De Belg is weer bereid te consumeren en heeft er ook de centen voor. Wat goed nieuws is voor een economie die heel langzaam rechtkrabbelt uit de zwaarste financiële crisis van de afgelopen vijftig jaar.

We halen blijkbaar enkel wat geld van spaarboekjes om af en toe te consumeren. Dat werpt een hypotheek op de toekomst van dit land

Dit jaar vestigden we ook een ander record: nooit eerder hebben we met ons allen zo veel geld op de spaarboekjes gehad. Een nog impressionanter bedrag van bijna 240 miljard euro, wat ons ongeveer tot wereldrecordhouder sparen maakt. Een appeltje voor de dorst, wat startkapitaal voor die baksteen in de maag, het aanleggen van een pensioentje, er zijn ook daar bijzonder valabele redenen voor te bedenken.

Maar er stelt zich ook wel een probleem: al het geld dat haast renteloos ligt te slapen op al die spaarboekjes wordt niet geïnvesteerd in de toekomst. Blijkbaar halen we het alleen af en toe af om wat te consumeren. En nogmaals, daar is niets mis mee, maar het werpt wel een hypotheek op de toekomst van dit land. Want het getuigt eerder van een behoudende en angstige mentaliteit dan van een optimistische en in de toekomst gelovende.

Misschien dat alle Cassandra's in de politieke en de economische denktanken en cenakels daar eens rekening mee willen houden vooraleer ze – volkomen onterecht overigens – nog maar eens de onvermijdelijke ondergang van dit landje aan de Noordzee voorspellen. Want wie om zijn eigen ideologische agenda te realiseren onterecht angst in een samenleving blaast, draagt een grote verantwoordelijkheid.

Net daarom is het ook zo jammer dat uit electorale overwegingen en dergelijke angstgevoelens het plan van minister van Financiën Koen Geens inzake spaarfiscaliteit naar de prullenmand is verwezen, terwijl hij net probeerde dat immense reservoir aan spaargeld in meer economisch gerichte investeringen te sturen.

We zijn gemiddeld nooit eerder zo rijk geweest. Maar of we dat geld ook echt verstandig gebruiken, is nog maar de vraag.